

theater waar natuurlijk Mone Drieghe, met zijn bliken muziek en zijn muilen trekken, een speciaal compliment kreeg, samen met zijn leutige chef. Op een andere keer zouden dezelfde mannen naar Terneuzen in Holland gaan : echter werd hen daar verboden in de straten muziek te maken, daar het zondag was. Dan maar in de café's lawaai gemaakt.

Toen ze naar Wetteren terugkeerden, waren Mone, (onleesbaar) en de Slunken ferm dronken, volgens 't schijnt.

Nooit zouden de Sicambers hun uitstap vergeten naar Dusseldorf, een stad in Duitsland. Wanneer zij daar verschenen in hun gekende klederdracht, steeg de geestdrift ten top bij de bevolking, nog meer wanneer zij de dikke chef in het vizier kregen, geflankeerd door de Slunken, een lange zwiep van ne vent plus Mone Drieghe, welke nog nooit met zoveel brio op zijn violoncelle had gespeeld.

Heel de stad stond op stelten en de meeste der Duitsers stapten mede achter de muziekkapel onzer vrienden, welke bij die gelegenheid de ene mars na de andere ten beste gaven. Of ze daar gedronken hebben, moet ge niet vragen.

Ook naar Gent werden zij jaarlijks uitgenodigd om de stemming er in te brengen rond het veemarkt kwartier. De Breidelzonen, dit waren de verenigde beenhouwers, hielden in de halle, zoals ieder jaar, hun officiële keuring voor de schoonste stier. Op een opgetimmerd verhoog zaten onze mannen opgesteld en speelden er maar op los, tot meerder jolijt der talrijk opgekomen landbouwers en andere sympathisanten.

Toen de jury was klaar gekomen om het prachtigste beest te bekronen, werd er dan besloten een omgang te doen in de wijk, natuurlijk met de prijswinnende stier voorop, met zijn begeleider daarachter, dan de Sicambers, gevolgd door de inrichters en al de anderen. Binst de rondgang werd er in een paar café's, die in de buurt daar talrijk zijn, champagne geschonken en gedronken en wanneer de hoofden van onze muzikmannen wat waren opgewarmd, stelde men voor, dat die man met zijn violoncel een keer ne solo zou spelen. Heeft Mone dan succes gekend ! 't Werd daar op de duur ook een zatte boel, surtout als de Slunken en Kestelier er nog gingen tussenkomen, die naast hun kunstig getokkel er nog allerlei grimassen bij te

pas brachten.

Onze vier violen ontvingen dan ook die dag elk een grote herinneringsmedaille, bijkans zo groot als een telloor. 't Zou op zekere zaterdagavond weer eens lekker te smullen zijn bij Geertje Bové, want de Sicambers zouden gezamenlijk aan 't berd zitten. Hun voorzitter zou voor de rostbeaf zorgen, moeder Lietje en beide dochters waren al heel de dag in de weer geweest om een goede souper te bereiden en dat er muzikanten tussen zaten, die hun buikske een zielemsken lieten lezen, kunt ge wel denken. 't Schijnt dat Mone deze keer zijn part had gedaan voor twee, ook de Slunke was in zijn tijd een echte doorjager en ook al de andere muzikanten deden Lietje hare kookpot eer aan.

Nadat alleman zijn "body" vol had werd er een goede pot op gedronken en natuurlijk een liedje gezongen. Monze Drieghe zou zijn lijfstuk zingen, na zich eerst wat verkleed te hebben en met een grote blauwe voorschoot voorgedebonden, rammelde hij zijn liedje af :

"Baas Jan, ge moet er naar huis toegaan,

Want ons vraken die es ziek.

Es zij nou ziek, loat ze gij nou ziek

En noar huis, die goa ik nie".

Refrein

"En we zingen toch zo geern van den boemlala.

En we zingen van de boemlala, tralala".

Terwijl Mone het refreintje door de andere liet meepompen, sloeg er van onder zijn voorschoot een grote pollepel die tussen zijn benen was vastgebonden aan een handdoek, bij iederen boemlala zo duchtig op een potschijf rond zijnen buik vast gemaakt, zodat de verlak overal was rondgevlogen en moeder Bové wel 'n zucht slaakte van "amai, mijn schone schijve !"

De stemming was er al heel den avond ingeweest en zou nog tot een eind onder de morgend voortduren, te meer daar Mone met een voorstel voor de dag kwam, om naar zijn huis op den Dries, men ne man of vier, om zijn piano-orgel te rijden, ik moet er bijzeggen dat deze laatste een andere occasie had gekocht, en wel een met een zware ronde kartonrol en nen kabel midden in 't spel. De vrijwilligers om Mone zijn muziek te gaan halen vertrokken, maar 't had middelerwijl erg gesneeuwd en de

straten lagen bovendien glad. Aan zijn huis gekomen zegt Mone, 'k zal eerst bij mijn vrouw gaan om haar te verwittigen en gaat g'hulder binst maar in 't gangske en in de ene stal vindt ge de steekkar en in de mijne, achter mijn huis, vindt ge 't orgel wel, dus ge kunt binst opladen en ik ben subiet weerom. Terwijl dat die vier sukkelaars daar aan 't wroetelen en aan 't zweten waren om dat zwaar getrek naar buiten te sjouwen en op de steekkar te torsen, was Mone zonder zich van iets te gebaren, stillekens naast zijn vrouwke in 't bedde gekropen. Ze hadden wel te roepen, die mannen van "Mone, waar blijfde ?", Mone bleef doof en de anderen stonden daar nu meer hulder schoon lijf en met het orgel... Ze besloten van toch maar te vertrekken met het spul na wat slibberen en sleren geraakten ze in de Moerstraat; In de "Vossen" bij de Wwe Vermeire, waren ze gelukkig nog op en daar gingen zij hun dorst eens lessen. Er werd besloten van om versterking te gaan bij Geertjes, want dat orgel had al een paar keer gedreigd van om te slaan. Twee man vertrokken hier voor en kwamen ook niet terug. De twee overblijvers hadden op hen zitten wachten tot 1 uur van de nacht en daar er toch iets diende gedaan te worden, besloten ze het toch maar te wagen om alleen op hun bestemming te komen. Maar, och arme....daar in de draai van de Brugstraat zit het wiel van hun steekkar in de tramrails en pardaf ! daar was het gebeurd...heel het schone orgel van Mone ligt daar over de kassei...

Bij Geertjes hadden ze de bons gehoord en allen sprongen buiten. Met vereende krachten werd Mone zijn orgel, met gebroken ledematen, naar binnen gedrumd. Vlug was hij daar geplaatst : maar, och here toch !... 't was om er bij te wenen, ofwel zich nen bult te lachen, wanneer Kestelier zegde : " 'k Ga hem ne keer doen spelen" en uit die kas niets anders uitkwam dan "Lietelieteliet, toetetoetoeteliet" en tot overmaat van ongeluk en alsof er de duvels mede gemoeid waren, viel het gewicht dat midden in het orgel zat en dat de zware kabel vasthield om de karton te doen draaien, met ne plets in de pianokast en daar stond nu het occasiestuk van Mone te geelogen, gans kapot...

's Anderendaags kwam hij eens kijken of het wat opgebracht had, want er stond een kroeskenonder het gleufken, waar de "0,10 fr. stukjes" moesten